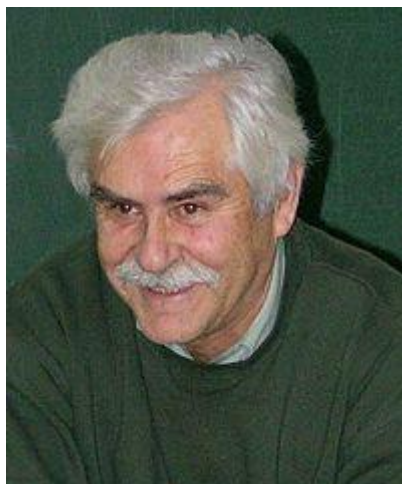

Janusz Janecki^[edytuj]

Janusz Andrzej Janecki

Janusz Janecki, 2004

Data i miejsce urodzenia	21 stycznia 1937	Siedliszcze (gmina Dubienka)
Data i miejsce śmierci	19 listopada 2008	Lublin
Przyczyna śmierci	Powikłania powypadkowe	
Zawód, zajęcie	architekt krajobrazu , przyrodnik, działacz społeczny, profesor SGGW i KUL	
Rodzice	Stanisław Janecki, Feliksa Helena Janecka z domu Barańska	

Odnaczenia

[Multimedia w Wikimedia Commons](#)

Janusz Andrzej Janecki (ur. 21 stycznia 1937 w [Siedliszczu](#), zm. 19 listopada 2008 w [Lublinie](#)) – [polski architekt krajobrazu](#), naukowiec, przyrodnik, społecznik, profesor [Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego](#) oraz [Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II](#).

Życiorys^[edytuj | edytuj kod]

Syn Stanisława (1884-1942) i Feliksi Heleny z domu Barańska (1893-1990). Brat Zofii Alicji Bogiel (1927-1999)^[1]. Ukończył studia na Wydziale Ogrodniczym SGGW w specjalizacji kształtowanie terenów zieleni (1961). W 1973 uzyskał tytuł doktora, a w 1983 – doktora habilitowanego^[2]. Od 1995 był zatrudniony na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II na stanowisku profesora^[3]. Na tej uczelni stworzył od podstaw kierunek architektura krajobrazu KUL^[4]. Został też kierownikiem Katedry Kształtowania Krajobrazu i pierwszym dyrektorem Instytutu Architektury Krajobrazu KUL. Odniósł liczne sukcesy w pracy dydaktycznej, był promotorem i recenzentem nagradzanych prac naukowych, kierownikiem zespołów projektowych,

organizatorem wielu wydarzeń oraz inicjatyw związanych z rozwojem dziedziny. Przez blisko 45 lat pracy zawodowej działał na rzecz ochrony przyrody w Polsce i rozwoju architektury krajobrazu.

Pracował m.in. w [Lidze Ochrony Przyrody](#), Wyższej Szkole Humanistycznej w Pułtusku (obecnie [Akademia Humanistyczna w Pułtusku](#)), [Wyższej Szkole Ekologii i Zarządzania w Warszawie](#) oraz w licznych komisjach i radach naukowych. Był m.in. jednym z delegatów z ramienia polskich organizacji pozarządowych na Szczyt Ziemi w Rio de Janeiro w 1992. Był także członkiem Kapituły Architektury Krajobrazu. Był autorem licznych opracowań projektowych z dziedziny architektury krajobrazu oraz wielu publikacji, m.in. wydanego w 1999 podręcznika „Fizjonomia polskiej szaty roślinnej”^[6], zbioru esejów poetyckich pod tytułem „Liście” (wydane dwukrotnie w 2000 i 2003) oraz skryptu „Sto zasad dobrego projektowania”. Był badaczem szaty roślinnej Polski, a w szczególności zbiorowisk roślinności synantropijnej w miastach oraz zbiorowisk stepowych południowo-wschodniej Polski. Przedstawił propozycję nowego zespołu roślinnego *Festuco – Artemisietum austriacae*. Opracował także nową metodę waloryzacji [krajobrazu](#), którą określił mianem „Kryterium linii prostych”^[6]. Teoria opiera się o tezę, iż w naturze na żadnym stopniu jej organizacji nie występują linie proste. Stąd też proste w krajobrazie, budujące kształty antropogeniczne (zabudowa, infrastruktura) są naturze obce i świadczą o jej degradacji. Rozwinięcie metodyczne tej teorii bazuje na założeniu, że podstawą percepcji wizualnej krajobrazu są punkty zainteresowania w konkretnych polach widzenia, a podstawowym kryterium wartościowania krajobrazu w metodzie Janeckiego jest procentowy udział linii prostych w polu widzenia.

Brał udział w wykonaniu dokumentacji licznych obszarów chronionych, w tym parków krajobrazowych oraz wielu rezerwatów i pomników przyrody [Lubelszczyzny](#) i [Mazowsza](#)^[7]. Uczestniczył w pracach nad utworzeniem: [Strzeleckiego Parku Krajobrazowego](#) (utworzony w 1983), [Mazowieckiego Parku Krajobrazowego](#) (1986/1987), rezerwatów przyrody na Lubelszczyźnie: „[Dębniak](#)” (1978), obecnie znajdującego się na terenie [Nadbużańskiego Parku Krajobrazowego](#), rezerwatów „[Żmudź](#)” (1980) i „[Siedliszcze](#)” (1975) w powiecie chełmskim, których był pomysłodawcą. Na Mazowszu: „[Grabicz](#)” (1978), „[Świder](#)” (1978), „[Stawy Raszyńskie](#)” (1978), „[Biele Chojnowskie](#)” (1979), „[Bagno Jacka](#)” (1981), „[Dąbrowa świetlista](#)” (1990), a także specjalnych pomników przyrody: „[Mrowiska](#)” w województwie mazowieckim, oraz „[Kamieniołom](#)” i „[Wisienka stepowa](#)” na Lubelszczyźnie. W latach 90. XX w. angażował się w działania związane z utworzeniem projektowanego [Turnickiego Parku Narodowego](#)^[8]. W 2000 został odznaczony Krzyżem Kawalerskim [Orderu Odrodzenia Polski](#)^[9].

Profesor Janusz Janecki zmarł w wyniku powikłań powypadkowych 19 listopada 2008 roku^[10]. Pochowany jest na [cmentarzu parafialnym w Warszawie–Aleksandrowie](#)^[11].

Publikacje^[edytuj | edytuj kod]

- J. Janecki, 1974, *Degeneracja lotniskowej runi darniowej na glebach lekkich*, Phytocenosis 3.3/4, s. 259–266.
- J. Janecki, 1981, *Teoria linii prostych w krajobrazie*, Miasto 6, s. 17–24

- J. Janecki, 1983, *Człowiek a roślinność synantropijna miasta na przykładzie Warszawy*, Wydawnictwo SGGW-AR, Warszawa.
- J. Janecki, 1995, *Natura jest krzywa*, „Człowiek i przyroda”, nr 3, Eko KUL, Lublin, s. 35–42.
- J. Janecki, 1999, *Fizjonomia polskiej szaty roślinnej*, Redakcja Wydawnictw KUL, Lublin.
- J. Janecki, C. Wysocki, 1976, *Nowe trawy dla potrzeb terenów zieleni*, *Ogrodnictwo* 6, s. 161–163.
- J. Janecki, 2003, *Liście*, Wydawnictwo Blue-Graph, Warszawa (II wyd.)^[12]